

ԴԱՆԻԷԼ ՎԱՐՈՒԺԱՆԻ ԳՈՐԾԸ

(Բանախօսություն Պ. ՏԻԳՐԱՆ ՉԷՕԿԻՒՐԵԱՆԻ)

Տիկնայք եւ տեարք,

Ասիկա երրորդն է բանախօսութեանց շարքին՝ որուն ձեռնարկած է Էսաեան սանուց միությունը՝ այնքան պատուաւորապէս:

Կ'երեւի այս գրական հասարկութենքու մասին տարբեր ըմբռնումներ կան, հետեւաբար կ'ուզէմ, նիւթիս անցնելէ առաջ, պարզել իմիններս:

Հայ գրողը, մասնաւորաբար թրքահայը, գրկանքէ եւ դառնութենէ զատ ոչինչ տեսած է կենդանութեանը, անոր մահէն վերջ է որ դափնիներ եւ հիացում չի խնայեր մեր հասարակութիւնը. ա՛յս պիտի ըլլար մեր գնահատութեան եղանակը: Երբ այսօր մեր գրչի եւ մտքի վաստակաւորներուն հանդէպ՝ առիթը կու գայ յայտնելու մեր գնահատութիւնը, կը պահանջուի որ անպատճառ բռննքնադատութիւնն ալ մասնակցի հիացման: Ես հակառակ եմ ատոր. մեր գրչի վարպետներն են որ հոս խնդրոյ առարկայ կը դառնան, արդէն նուիրագործուած անուններ, լաւ է միայն անոնց գործը ներկայացնել հանրութեան՝ բացատրելով անոր բովանդակ գեղեցկութիւններն ու անծանոթ երակները, մեղմ հպանցումով մը նշմարելի ընելով ինչ ինչ թերութիւններ, որոնք ընդարձակ ու լուրջ ուսումնասիրութիւններու մէջ պիտի կրնային արժանաւոր տեղ բռնել:

Ահա, ազնիւ ունկնդիրներ, տեսակէտս. տառապած, անունով ծանօթ այլ գործերով ընդհանրապէս անծանօթ տաղանդալի գրողին տալ գոհունակութեան եւ լիակատար հրճուանքի օր մը: Ու ի՞նչ ավելի յարմար քան այս առիթը՝ որ մեզի այնքան բարեացակամօրէն տրուած է:

Այսօր երիտասարդ բանաստեղծի մը՝ Վարուժանին արդէն իսկ ստուար երկը պիտի վերլուծուի: Քիչերու